

Arrest

nr. 186 519 van 8 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 24 september 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 februari 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2014 werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 13.09.2012 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 04.09.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 15.09.2014 en hen betekend op 19.09.2014, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 2 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij een doelwit zouden zijn in hun land van herkomst, dat hun leven er in gevaar zou zijn en dat zij dus onmogelijk kunnen terugkeren. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat betrokkenen een doelwit zouden zijn in hun land van herkomst, dat hun leven er in gevaar zou zijn en dat zij dus onmogelijk kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweren betrokkenen dat zij geen opvang hebben in hun land van herkomst, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkenen verbleven immers respectievelijk ruim 61 jaar en 17jaar in Angola en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het asielrelaas dat er nog familieleden van hen in hun land van herkomst verblijven, waaronder dochters/zussen van betrokkenen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen contact meer zouden hebben met deze familieleden en dat zij niet (tijdelijk) bij hen terecht kunnen.

Voor wat de medische elementen betreft die betrekking hebben op mevrouw C. P.(.), dient er opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Mevrouw diende op 07.01.2014 een eerste maal een aanvraag art. 9ter in. Deze werd op 27.05.2014 afgesloten met een ongegronde beslissing, haar betekend op 24.06.2014. Op 26.08.2014 diende mevrouw een tweede aanvraag art. 9ter in dewelke onontvankelijk werd bevonden op 25.09.2014, haar betekend op 15.10.2014. We kunnen dus stellen dat de medische elementen reeds grondig werden onderzocht en niet werden weerhouden. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat mevrouw C. P. (...) 63 jaar is; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich in België steeds goed hebben gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen trachten goed Nederlands te spreken, zijn zeer werkbereid, hebben een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd en de heer C. P. (...) heeft als minderjarige school gelopen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 17 februari 2015 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Naam, voornaam: C. P., F. (...)

geboortedatum: 22.04.1951

geboorteplaats: Cabinda

nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2014, haar betekend op 15.10.2014.”

“Naam, voornaam: C. P., D. D. S. (...)

geboortedatum: 26.08.1995

geboorteplaats: Cabinda

nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2014, hem betekend op 15.10.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 24.09.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(..)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoekers reeds zeer lang (waaronder voornamelijk legaal) op het Belgisch grondgebied verblijven en hun leven hier hebben opgebouwd.

Om hun leven in veiligheid te brengen hebben zij jaren geleden alles en iedereen achtergelaten en hebben zij nergens nog een onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Dat zij omwille van hun langdurige afwezigheid nergens terecht kunnen in Angola, ook niet voor een eventueel tijdelijk onderkomen en dat zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun langdurig (waaronder twee jaar legaal) verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

2. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 13.09.2012 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 04.09.2014 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 15.09.2014 en hen betekend op 19.09.2014, en

verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure- namelijk iets minder dan 2 jaar- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Dat verzoekers er steeds alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bemachtigen.

Zij hebben bovendien reeds een tweetal jaar legaal verblijf gehad.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers!

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat verzoekers niet gekozen hebben voor illegaal verblijf in België. Zij hebben een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en hebben in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar hun veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mochten zij België verlaten hebben, zouden zij zelf hun rechten geschonden hebben en zou hun aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat zij geen andere keuze hadden dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie of niet verantwoorden dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (voornamelijk legaal) verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun integratie, hun werkbereidheid en het feit dat zij in het verleden steeds gewerkt hebben en het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen en het geheel van elementen ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht. Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?!

3. Betrokkenen beweren dat zij een doelwit zouden zijn in hun land van herkomst, dat hun leven er in gevaar zou zijn en dat zij dus onmogelijk kunnen terugkeren. Echter , betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat betrokkenen een doelwit zouden zijn in hun land van herkomst, dat hun leven er in gevaar zou zijn en dat zij dus onmogelijk kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kunnen voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Bovendien kunnen verzoekers niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst!

Verzoekers zijn al een drietal jaar niet meer in hun land van herkomst geweest!

Zij kunnen alleen maar aangaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Angola nog niet onder controle is.

Buitenlandse zaken raadt niet-essentiële reizen naar Angola af en stelt dat: 'Het land nog niet voldoende waarborgen op het vlak van veiligheid van bieden.'

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Men levert nu een bevel af, dus dient men dit aan de hand van de huidige situatie te toetsen en na te kijken of verzoekers kunnen terugkeren.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

4. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Angola een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoekers het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dienen te bewijzen. Verzoekers wensen op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Angola nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Angola nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Angolese nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al een drietal jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Angola, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en vrezen voor hun leven??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

5. Verder beweren betrokkenen dat zij geen opvang hebben in hun land van herkomst, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleven immers respectievelijk ruim 61 jaar en 17 jaar in Angola en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het asielrelaas dat er nog familieleden van hen in hun land van

herkomst verblijven, waaronder dochters/zussen van betrokkenen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen contact meer zouden hebben met deze familieleden en dat zij niet (tijdelijk) bij hen terecht kunnen. Verzoekers wensen op te merken dat zij inderdaad een meerderheid van hun leven in Angola hebben doorgebracht. Doch, sinds 2012 verblijven zij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Angola, men een afwezigheid van een drietal jaar niet mag vergeten.

Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Immers, verzoekers zijn al een drietal jaar niet meer in Angola geweest.

Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na dusdanige lange afwezigheid zich tot deze personen richten voor steun en opvang.

Bovendien blijkt de onzorgvuldigheid waarmee het dossier van verzoekers behandeld is eens te meer uit bovenstaande stelling.

Men verwijst zonder enig onderzoek naar het asiëldossier van verzoekster om te kunnen stellen dat de dochters van verzoekster momenteel nog in Angola verblijven, zonder hier echter enig verder onderzoek naar te verrichten.

Verzoekster wenst op te merken dat zij geen contact meer heeft met haar dochters en niet weet of zij momenteel nog in Angola verblijven.

Dat zij zich gericht heeft tot het Rode Kruis om extra informatie te bekomen, doch zij waren tot op heden niet in staat haar dochters te vinden.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat verzoekers zich niet tot hen kunnen richten voor opvang en ondersteuning, zij weten niet eens of hun dochters/zussen zich nog in Angola bevinden!

Het is dan ook flagrant onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om louter naar de asiëprocedure van verzoekster te verwijzen, zonder enig onderzoek naar de huidige, actuele situatie!

Dat dit getuigt van een onzorgvuldig onderzoek en dat de bestreden beslissingen bijgevolg vernietigd dienen te worden!

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met hun relaties in hun land van herkomst. Verzoekers leven immers niet meer in hun land van herkomst, zij hebben hier een leven in veiligheid opgebouwd!

6. Voor wat de medische elementen betreft die betrekking hebben op mevrouw C. P. (...), dient er opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van art9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Mevrouw diende op 07.01.2014 een eerste maal een aanvraag 9ter in. Deze werd op 27.05.2014 afgesloten met een ongegronde beslissing, haar betekend op 24.06.2014. Op 26.08.2014 diende mevrouw een tweede aanvraag art 9ter in dewelke onontvankelijk werd bevonden op 25.09.2014 haar betekend op 15.10.2014. We kunnen dus stellen dat de medische elementen reeds grondig werden onderzocht en niet werden weerhouden. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoekers zeer goed op de hoogte zijn van het feit dat er procedures zijn op basis van art 9bis en art 9ter Vreemdelingenwet om geregulariseerd te worden. Beiden werden dan ook ingediend.

Toch zijn verzoekers van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake hun aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoekster maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekers hun aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen.

Kruispunt-migratie.be vermeldt immers het volgende:

“Medische elementen

Sommige rechtspraak aanvaardt medische elementen als buitengewone omstandigheid voor een 9bis-aanvraag.

Maar als je een verblijf van minstens een jaar aanvraagt alleen omwille van een ziekte, dan moet je een aanvraag indienen voor een medische regularisatie (9ter), en niet voor een humanitaire regularisatie (9bis)

In andere gevallen kan je een humanitaire regularisatie (9bis) aanvragen. In je aanvraag kan je medische elementen invoeren als buitengewone omstandigheid. Dien je gelijktijdig een 9bis-aanvraag en een 9ter-aanvraag in? Dan moet DVZ de afwijzing van de medische elementen in je 9bis-aanvraag motiveren. En mag DVZ niet alleen verwijzen naar artikel 9ter Verblijfswet (Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen 17 februari 2010, 38.847, en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 april 2010, nr. 42.699).

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoekers onzorgvuldig behandeld heeft.

Zoals blijkt uit arrest nr. 42.699 van 29.04.2010 diende verwerende partij te motiveren waarom de aangehaalde medische elementen niet volstaan.

In casu wordt dit niet gedaan. Integendeel zelfs, men verwijst naar het feit dat verzoekers reeds een regularisatieaanvraag op basis van art 9ter indienden, zonder rekening te houden met het geheel van elementen.

Alhoewel dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier, blijkt op geen enkele manier uit de bestreden beslissing dat men hier rekening mee heeft gehouden.

Verzoekster is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van de aanvraag, zoals ook blijkt uit de berichtgeving op Kruispunt-Migratie.be.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoekster een ernstige aandoening heeft.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekers, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren.

Verzoekers kunnen uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een ernstige aandoening heeft, waardoor zij in haar land van herkomst in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen en dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht en de bestreden beslissing bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt
7. Wat betreft het feit dat mevrouw C. P. (...) 63 jaar is, betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Uiteraard dient verwerende partij rekening te houden met het feit dat verzoekster bijna 64 jaar oud is.

Zij heeft ondertussen immers de pensioengerechtigde leeftijd bereikt en zal in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen indien zij dient terug te keren.

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en bijgevolg eveneens met de vergevorderde leeftijd van verzoekster!

8. De overige elementen (betrokkenen trachten goed Nederlands te spreken, zijn zeer werkbereid, hebben een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd en de heer C. P. (...) heeft als minderjarige school gelopen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig (en legaal) verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoord is dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienen.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (en voornamelijk legaal) verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun erkende integratie, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, de onmogelijkheid tot terugkeer, hun langdurig verblijf, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissingen te willen vernietigen en schorsen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog als zou de bestreden beslissing zich beperken tot de loutere vaststelling dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn zonder dat gemotiveerd wordt waarom dit zo is. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partijen zich beperken tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantonen dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partijen betreft er geen elementen zijn die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen.

2.5. Waar verzoekende partijen stellen niet te begrijpen waarom hun langdurig en voornamelijk legaal verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheden vormen wijst de Raad erop dat de verwerende partij dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd: *“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.*

Betrokkenen vroegen op 13.09.2012 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 04.09.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 15.09.2014 en hen betekend op 19.09.2014, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 2 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)” en: “De overige aangehaalde elementen (betrokkenen trachten goed Nederlands te spreken, zijn zeer werkbereid, hebben een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd en de heer C. P. (...) heeft als minderjarige school gelopen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Zoals blijkt uit voorgaande motivering heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd omtrent de verblijfsduur en integratie van de verzoekende partijen. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf, ook al was dit enige tijd legaal, en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

De verwijzing naar een arrest van de Raad van 26 april 2012 is, naast de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt, sowieso niet dienstig nu uit het citaat van dit arrest blijkt dat het gaat om een ongegrondheidsbeslissing hetgeen iets helemaal anders is dan een onontvankelijkheidsbeslissing.

2.6. Zoals de verwerende partij voorts terecht heeft opgemerkt houden verzoekende partijen het op loutere beweringen wat betreft hun vrees voor hun leven bij terugkeer naar het herkomstland. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst zonder meer volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Het betoog voorts dat zij hun land ontvlucht zijn omwille van een vrees voor hun leven wordt ondermijnd door de vaststelling dat hun asielaanvraag werd afgewezen waarbij de Raad bij arrest nr. 128 568 van 2 september 2014 erop wees dat: *“Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>),”* en *“In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.*

2.2.7. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat de situatie in haar land van herkomst van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit kan uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie immers hoegenaamd niet worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Voor zover verzoekster nog stelt dat Buitenlandse Zaken afraadt om naar Angola te reizen, dient te worden opgemerkt dat zij geen informatie bijbrengt om dit te ondersteunen. Indien Buitenlandse Zaken al zou afraden om naar Angola te reizen, dan nog dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en dat dit geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

Verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is en dat hetgeen de Raad heeft vastgesteld met betrekking tot het asielrelaas niet meer zou gelden. Zij houden het op een uitermate bloot en nietszeggend betoog dat zij aldaar wel degelijk gevaar lopen. Nogmaals wijst de Raad erop dat waar verzoekende partijen verwijzen naar algemene berichtgeving inzake Angola dergelijke verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst zonder meer niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Ook waar zij stellen dat Buitenlandse Zaken reizen naar Angola afraadt, verwijst de Raad naar hetgeen daarover gesteld wordt in voormeld citaat uit het arrest nr. 128 568.

2.7. Verzoekende partijen kunnen met hun betoog dat zij reeds sinds een drietal jaar op het Belgische grondgebied verblijven niet overtuigen om het motief dat *“Verder beweren betrokkenen dat zij geen opvang hebben in hun land van herkomst, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers respectievelijk ruim 61 jaar en 17jaar in Angola en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het asielrelaas dat er nog familieleden van hen in hun land van herkomst verblijven, waaronder dochters/zussen van betrokkenen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen contact meer zouden hebben met deze familieleden en dat zij niet (tijdelijk) bij hen terecht kunnen.”* kennelijk onredelijk te bevinden. Verzoekende partijen ontkennen immers niet dat zij het overgrote deel van hun leven in Angola hebben doorgebracht. De Raad vindt samen met de verwerende partij inderdaad dat een verblijf van om en bij drie jaar in België bezwaarlijk kan opwegen tegen een verblijf van ruim 61 jaar en 17 jaar in het herkomstland. Gelet op zo een langdurig verblijf in het herkomstland is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat men in dat land van herkomst sterkere banden heeft, dit alles in het licht van de vaststelling dat aldaar hun familie verblijft. Daaraan wordt hoegenaamd geen afbreuk gedaan door een verblijf van drie jaar elders, minstens maken verzoekende partijen dit op geen enkele

wijze aannemelijk. De Raad ziet in het licht van voorgaande ook hoegenaamd niet in waarom van verzoekende partijen niet zou kunnen verwacht worden dat zij zich wenden tot hun familie in Angola voor steun en opvang. Het voorts blote betoog van eerste verzoekende partij niet te weten waar haar dochters zijn kan geenszins overtuigen om deze motieven te doen wankelen. Het loutere feit dat eerste verzoekende partij na het treffen van de bestreden beslissing een email heeft gekregen waaruit blijkt dat er in Angola geen opsporingsactiviteiten zijn, maakt niet dat daaruit zonder meer kan besloten worden dat eerste verzoekende partij niet weet waar haar dochters zich bevinden, dit naast de vaststelling dat dit emailbericht dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij aldus hoe dan ook niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet kenbaar waren op het moment van het treffen van de bestreden beslissing.

2.8. Zoals voorts blijkt heeft de verwerende partij erop gewezen dat de medische regularisatieaanvragen van eerste verzoekende partij werden afgewezen zodat het geenszins kennelijk onredelijk is om hieruit te besluiten dat er geen medische argumenten zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen om aldaar de aanvraag in te dienen. Inderdaad blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de medische regularisatieaanvragen werden afgewezen. Bijgevolg werd reeds beoordeeld of de medische elementen een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, hetgeen evenwel niet het geval is. Verder blijkt uit nazicht van de gegevens gekend bij de Raad dat bij arresten nrs. 139 690 en 139 689 van 26 februari 2015 de beroepen tegen deze afwijzingsbeslissingen werden verworpen. De loutere overtuiging van verzoekende partijen dat de medische elementen wel degelijk een terugkeer verhinderen, volstaat in het licht van voorgaande objectieve gegevens evenwel niet om de motieven van de bestreden beslissing terzake aan het wankelen te brengen.

2.9. Zoals voorts blijkt hebben verzoekende partijen in de aanvraag louter verwezen naar de leeftijd van eerste verzoekende partij en hebben zij dit gekoppeld aan de medische problematiek maar zoals de verwerende partij gemotiveerd heeft werden de medische regularisatieaanvragen afgewezen. Verder heeft de eerste verzoekende partij in kader van haar leeftijd enkel erop gewezen dat zij pensioengerechtigd is, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij motiveert dat niet verklaard wordt waarom deze leeftijd een hinderpaal vormt om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De Raad benadrukt hierbij dat het aan de verzoekende partijen toekomt om in hun aanvraag klaar en duidelijk de redenen te vermelden waarom zij menen dat zij de aanvraag niet in het herkomstland kunnen indienen. De uitleg of verdere verduidelijking die de verzoekende partijen nadien in onderhavig verzoekschrift geven volstaat uiteraard niet om de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te doen bevinden nu deze uitleg of verduidelijking de verwerende partij niet voor het treffen van de bestreden beslissing kenbaar was gemaakt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de uitleg dat eerste verzoekende partij omwille van haar leeftijd de pensioengerechtigde leeftijd heeft en daardoor in mensonwaardige omstandigheden terecht zal komen bij terugkeer niet kan overtuigen in het licht van de vaststelling dat zij terugkeert met tweede verzoekende partij en dat zij evenmin het motief dat zij in het land van herkomst nog familie, vrienden of kennissen moeten hebben waarbij zij terecht kunnen, aan het wankelen hebben gebracht.

2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekende partijen met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.11. Uit de voorgaande bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maken de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.12. Wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard de bevelen om het grondgebied te verlaten een gevolg zijn van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard de daaruitvolgende bevelen dient vernietigd te worden

Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers , met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ

Dat immers de weigering tot regularisatie en de bevelen om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook de bevelen dienen vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van de bevelen terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van deze bevelen dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.”

2.13. Verzoekende partijen menen dat de tweede en derde bestreden beslissing moeten vernietigd worden als ook de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd. Nu uit de bespreking hoger evenwel is gebleken dat het beroep tegen de eerste bestreden beslissing wordt verworpen, is hun betoog dat de tweede en derde bestreden beslissing ook moeten vernietigd worden, niet meer dienstig.

2.14. De Raad merkt voorts op dat de tweede en derde bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd zijn nu zij een verwijzing in rechte bevatten, met name artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 4° vreemdelingenwet alsook een verwijzing in feite, met name dat verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de daartoe noodzakelijke documenten, zijnde een geldig paspoort en geldig visum en dat zij onmiddellijk gevolg moeten geven aan het bevel omdat zij reeds eerder geen gevolg hebben gegeven aan een verwijderingsmaatregel. Deze motivering volstaat om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de tweede en derde bestreden beslissing eveneens een verwijzing naar de eerste bestreden beslissing hadden moeten omvatten.

Het middel tegen de tweede en derde bestreden beslissing wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER